

دختر حکیمه نمی‌تواند مانند هم کلاسی‌هایش

از آموزش مجازی این روزهای بحران استفاده

کند. اگر اینترنتی در روستا باشد و گوشی

خواهرانش برنامه شاد را پشتیبانی کند باز هم

کار با گوشی برای او سخت است. حکیمه

می‌گوید بشاگرد مدرسه استثنایی ندارد که

دخترش را آنجا بفرستد

حکیمه زن جوانی است که از ازدواج فامیلی خود ووالدینش، یک دختر کم‌توان ذهنی و یک برادر معلول ذهنی دارد. برادر معلول دیگرش را به تازگی از دست داده است. به همراه مادر و خانواده‌اش در روستای پاهتک، در نزدیکی شهر گوه‌ران بشاگرد، زندگی می‌کند. واژه دشوار، زندگی با دو معلول در روستایی کوچک در بشاگرد را خوب توصیف نمی‌کند. آنجا که خبری از امکانات نیست اگر مشکل جسمی و ذهنی هم نداشته باشی روزگار بر تو سخت می‌گیرد. حالا بحران کرونا هم شده دردی افزون بر دردهایشان. هزینه نگهداری از معلولاتشان بیشتر شده. برنامه حمایت از معلولان انگار در این بحران هم از قلم افتاده‌است.

با اینکه بهزیستی می‌گوید به ۷۵ خانوار بشاگردی تحت حمایتش۳۰۰ هزار تومان کمک کرده اما معلولان حکیمه نه ماده ضد عفونی‌کننده و بهداشتی و نه بسته معیشتی دریافت کرده‌اند. برای برادرش در حیاط کپری ساخته که به گفته‌اش بیش از شش میلیون تومان هزینه روی دستش گذاشته. هنوز نتوانسته هزینه‌هایش را پرداخت کند. کپرش نه کولر دارد نه فرش. همسرش همچنان به خاطر وضعیت جسمی‌اش بیکار است و از پس هزینه‌های زندگی‌اش هم به سختی برمی‌آید. حکیمه می‌گوید تمام این سال‌ها سعی کرده تا با وجود همه سختی و کم‌کاری‌های مسئولان از معلولاتش حمایت کند.

● روزگار دشوار حکیمه ●

روبنده‌اش را کنار می‌زند و از شرایط سخت و خستگی نگهداری از برادرش می‌گوید: «برادرم ۴۰ ساله است. معلولیت صد درصدی دارد. چهارماه است که در بستر افتاده، به بهزیستی سردهشت رفتم. گفتم مشکل مالی دارم. گفتند بودجه‌ای از بهزیستی برایمان نیامده. برادرم و دخترم تحت پوشش بهزیستی هستند. بهزیستی ماهانه کمتر از ۲۰۰ هزار تومان به هر کدامشان می‌دهد. مگر معلول فقط اینقدر خرج دارد؟» حکیمه می‌گوید زندگی در کنار یک معلول دشوار است. «برادرم با ما در یک خانه زندگی می‌کند. نگهداری معلول شرایط خاص خود را دارد. همین دیشب تا صبح جیغ کشید و نخوابید. باید مکان نگهداری‌اش از بقیه اعضا خانواده جدا باشد. باید در اتاقش سرویس بهداشتی داشته باشد. من یک زنم. توان ندارم مدام برادرم را بلند کنم، به حیاط ببرم تا از توالت استفاده کند. مگر چند معلول در روستا هست که نتوان حمایتشان کرد؟» سقف توالت که ترک برداشته را نشان می‌دهد. بعد از بارندگی سقف توالت مثل زخم قدیمی سرباز کرده است. از تلاشش برای طرح مسکن معلولان می‌گوید: «سوال من این است معلول سقف بالای سر نمی‌خواهد؟ امکانات اولیه نمی‌خواهد؟ برای مسکن معلولان به بهزیستی مراجعه کردم. گفتند باید دو معلول داشته باشید. معلول بودن دختر و برادرم را نپذیرفتند در صورتی که سرپرستی هر دو با من است. برای وام مسکن برادرم مراجعه کردم. پیش از این مادرم وام مسکن گرفته بود. به دلیل وام او به برادرم وام ندادند. نمی‌دانم این دو به هم چه ارتباطی دارند. طرح مسکن آماده معلولان نیز شامل حال ما نشد. گفتند مخصوص روستاهای دور افتاده است. خواهش می‌کنم بهزیستی یکبار پرونده‌های معلولان را چک کند تا مشخص شود واقعا چه کسی نیازمند است». از بهزیستی گلایه دارد که به معلولان در روستا توجه کافی نمی‌کند. سختی زندگی حکیمه به اینجا ختم نمی‌شود. دخترش فقط ۱۱ سال دارد. از اضافه وزن غیرعادی رنج می‌برد. کم‌توان ذهنی نیز است. بیماری تیروئید و مشکل خون دارد. چشمانش ضعیف است. ادامه می‌دهد: «آموزش وپرورش اینجا بدون اینکه دخترم واقعا حتی الفبا را آموخته باشد او را به پایه بعدی فرستاده است. الان کلاس ششم است. مگر نظارتی بر کار مدارس نیست؟ دخترم را دیگر به مدرسه نمی‌فرستم. در مدرسه اذیت می‌شود. بچه‌ها به‌خاطر چاقی مسخره‌اش می‌کنند. یادگیری‌اش هم مثل بقیه نیست. معلوم است که یک معلول نمی‌تواند مانند دانش‌آموز عادی درس بیاموزد. علاوه بر دخترم معلولان دیگری هم در روستا هستند که به دلیل نبود معلم مدرسه ر‌اترک کرده‌اند.»

● ضعف در پاسخگویی ●

تصمیم می‌گیرم ماجرای عدم پرداخت وام مسکن برادر و آموزش دختر حکیمه را پیگیری کنم. در روزهای قرنطینه که ساعت کار اداره‌ها کاهش و تغییر یافته است، به سختی می‌توان به مسئولان دسترسی پیدا کرد. صفحه‌ی میز خدمت در سایت اداره‌ها اغلب غیرفعال است. سایت‌ها بروزسانی نشده است. باید خیلی خوش شانس باشی که اداره‌ای تماس تلفنی‌ات را پاسخ دهد. پس از تلاش فراوان با روابط عمومی بهزیستی، مصاحبه‌ی کوتاه تلفنی انجام می‌دهم.

وضعیت آموزش دختر حکیمه را پیگیری می‌کنم. به گفته‌ی روابط عمومی بهزیستی استان، آموزش تحصیلی معلولان از وظایف آموزش‌وپرورش است. این دانش‌آموزان باید در مدارس استثنایی آموزش ببینند. بهزیستی وظیفه آموزش نگهداری معلولان به خانواده‌ها را بر عهده دارد نه آموزش تحصیلی.

● بشاگرد مدرسه استثنایی فعال ندارد ●

دختر حکیمه نمی‌تواند مانند هم کلاسی‌هایش از آموزش مجازی این روزهای بحران استفاده کند. اگر اینترنتی در روستا باشد و گوشی خواهرانش برنامه شاد را پشتیبانی کند باز هم کار با گوشی برای او سخت است. حکیمه می‌گوید بشاگرد مدرسه استثنایی ندارد که دخترش را آنجا بفرستد. معلولان روستاهای بشاگرد مجبورند از مدارس عادی استفاده کنند. او شاکي است که مدرسه‌ی روستا توپ را در زمین بهزیستی می‌اندازد. «می‌گویند چون دخترت تحت پوشش بهزیستی است، آن‌ها باید برایش معلم بگیرند». دخترش اسمال باید برود پایه هفتم. هنوز حتی نمی‌تواند مانند دانش‌آموز کلاس اولی بخواند و بنویسد. در لیست ۲۷ مدرسه‌ی استثنایی استان، «گل‌های امید» سردهشت بشاگرد را پیدا می‌کنم. یکی از ساکنان سردهشت بشاگرد می‌گوید که مدرسه فعالیت و دانش‌آموزی ندارد. کد مدرسه گرفته شده اما به دلیل به حد نصاب نرسیدن دانش‌آموزان کلاس درس تشکیل نشده. پرکاندگی روستاهای بشاگرد، دشواری و هزینه رفت‌وآمد و نبود نیروی متخصص کافی را از دلیل‌های غیرفعال ماندن مدرسه می‌داند. یکی از معلمان بشاگردی می‌گوید سه چهار سال پیش صحبت از طرح آموزش دانش‌آموزان استثنایی در مدارس عادی و سپس تشکیل کلاس چندپایه در مدرسه استثنایی شهرستان بود. نمی‌داند

همه مشکل‌های بشاگرد به پاکندگی روستاها و ناهمواری راه‌ها ختم می‌شود. موضوعی که سالهاست چاره‌ای برای آن اندیشیده نشده است. به نظر می‌رسد که برنامه مشخص و بلند مدتی برای رفع آن مشکل وجود ندارد

● ابهام در واگذاری مسکن معلولان ●

طبق اعلام اداره‌کل بهزیستی استان هرمزگان، در شهرستان بشاگرد ۸۴۹ معلول زندگی می‌کنند که تحت حمایت بهزیستی‌اند. طبق گفته‌ی معاون مشارکت‌های مردمی بهزیستی استان، ۱۲۴ واحد منزل مسکونی به مددجویان بهزیستی در بشاگرد واگذار شده است. بخشی از این مسکن‌ها به معلولان سرپرست خانوار، خانواده‌های دارای حداقل دو عضو معلول که فاقد مسکن باشند

■ بعد از بارندگی دی‌ماه ۹۸ سقف سرویس بهداشتی مانند زخم قدیمی سرباز کرده است
عکس: صبح ساحل

اعطا شده است. «ذوالفقار یزدان‌مهر»، معاون مشارکت‌های مردمی سازمان بهزیستی کشور، در شهرپورماه ۹۸، اما علاوه بر موارد ذکر شده، معلولان مجرد بالای ۳۰ سال را نیز از گروه‌های هدف سازمان بهزیستی کشور در برنامه کمک به تامین مسکن معرفی کرد. به گفته‌ی او سازمان بهزیستی در قالب تفاهم‌نامه پنج‌جانبه (بین سازمان بهزیستی کشور، بنیاد مستضعفان، بنیاد مسکن، سازمان ملی زمین و مسکن و انجمن خیرین مسکن‌ساز) باید ۱۰ میلیون تومان کمک بلاعوض به هر خانوار شهری و ۶ میلیون تومان به هر خانوار روستایی کمک بلاعوض

توزیع بیش از ۷۷ تن کالا‌های اساسی در شبکه تعاون روستایی بندرعباس

رئیس اداره تعاون روستایی شهرستان بندرعباس از توزیع بیش از ۷۷۰ تن کالای اساسی توسط شبکه تعاون روستایی شهرستان بندرعباس خبر داد.به گزارش صبح ساحل ، محمد رضا درویش زاده ، در جلسه کمیته بازرگانی شهرستان بندرعباس گفت: توزیع این اقلام با هماهنگی‌های صورت گرفته با مراکز فروش کالا‌های اساسی در راستای تنظیم بازار در بیشتر نقاط روستایی انجام گرفت.وی افزود: این کالا‌های اساسی شامل ۲۱۱ تن برنج، ۳۸۷ تن مرغ وگوشت منجمد، ۱۰۲ تن شکر، ۷۱ تن روغن وسایر اقلام بین روستائیان تحت پوشش این شبکه توزیع شده است.درویش زاده ادامه داد: با هماهنگی‌های صورت گرفته با شبکه‌های تعاون روستایی توزیع برنج، مرغ، گوشت و ماهی زیر قیمت بازار در بیشتر نقاط روستایی همچنان درحال انجام است وهدف اصلی اداره تعاونی روستایی شهرستان توزیع کالا‌های اساسی در مناطق محروم برای رفاه حال روستائیان و اقشار آسیب‌پذیر است.وی افزود: مجموعه‌۷۷۰ تن کالای اساسی به ارزش ۹۵ میلیارد و ۲۴۹ میلیون ریال بین روستائیان توزیع شده است.

صبح ساحل زندگی دو معلول در روستای پاهتک بشاگرد را بررسی کرد:

معلول از معلولیت

■ عکس: آرشوی است
عکاس: همت خاهی/ایسنا

اساسی نیز از آن یاد شده است اما در روستاهای بشاگرد، به دلیل اینکه بهره‌مندی از این حق رایگان هزینه‌گزافی برایشان دارد، نادیده گرفته می‌شود. صبح‌ساحل این آمادگی را دارد که در صورت پاسخ آموزش‌وپرورش و توضیحات تکمیلی بهزیستی آن را منتشر کند.

گفت‌وگو با «غلامحسین رنجبر»، مدیرکل بهزیستی استان هرمزگان درباره نحوه پذیرش مددجو

● **بیشتر معلولان «خودمعرف» شناسایی می‌شوند** ●
بارها شنیده‌ام که معلولانی در روستاهای استان زندگی می‌کنند که تحت حمایت بهزیستی نیستند. برخی از سرپرستان نیز مدعی بودند که معلولان شهری از امکانات بیشتری نسبت به روستائیان برخوردارند. تفاوت قیمت در مستمری ماهانه نیز که به هر معلولی تعلق می‌گرفت نیز از موضوع‌های دیگری بود که تصمیم گرفتیم در گفت‌وگو با غلامحسین رنجبر، مدیرکل بهزیستی استان بررسی کنیم که در ادامه می‌خوانید.

● **تعداد معلولان استان چقدر و کدام شهرستان‌ها بیشترین و کمترین معلول زندگی می‌کنند؟**
در استان هرمزگان ۲۵ هزار و ۲۵ نفر زندگی می‌کنند. شهرستان میناب با ۱۹ هزار و ۸۳۹ نفر بیشترین و ابوموسی با ۵۲ نفر کمترین تعداد معلولان استان را دارد.

● **شویه پذیرش معلولان در بهزیستی چگونه است؟**
ابتدا درخواست کتبی پذیرش به اداره بهزیستی ارسال می‌شود. پس از هماهنگی پرونده درخواست دهنده در کمسیون پزشکی معلولان بررسی می‌شود. پس از تأیید معلولیت، مشخصات فرد در سامانه ثبت و کمیته توانبخشی و نیازسنجی خدمات معلولان برای فرد تشکیل می‌شود.

● **معلولان استان به چه روشی شناسایی می‌شوند؟**
بیشتر معلولان یا از طریق برنامه CBR) توانبخشی مبتنی بر جامعه) یا خودمعرف شناسایی می‌شوند.

● **بهزیستی چه خدماتی را به معلولان روستایی و شهری ارائه می‌دهد؟**
بهزیستی خدماتی از قبیل آموزش، مراقبت در منزل، مراقبت در مراکز شبانه روزی، کمب پرستاری خانواده محور، مسکن، اشتغال، مناسب‌سازی، تامین وسایل کمک توانبخشی، حرفه‌آموزی، کارگاه‌های تولیدی حمایتی، توانبخشی مبتنی بر جامعه، کمک‌های درمان، کمک‌های حق پرستاری، مستمری ماهیانه، کمک هزینه تحصیلی و ایاب و ذهاب به معلولان ارائه می‌دهد. طرح CBR نیز در تمامی روستاهای استان اجرا می‌شود.

انجام دهد. با وجود مکاتبه نتوانستیم مستقیم با رئیس اداره بهزیستی شهرستان بشاگرد گفت‌وگو و وضعیت مسکن معلولان شهرستان را بررسی کنیم. مطابق روال اداری اداره‌کل بهزیستی استان، تنها توانستیم پاسخ سوال‌ها را به‌صورت کتبی از روابط عمومی اداره‌کل دریافت کنیم. پرسش علت عدم واگذاری مسکن به معلولانی مانند برادر حکیمه بی‌پاسخ ماند.

● کم‌بهرگی محصول بی‌برنامگی ●

حکیمه یکی از ۸۴۹ سرپرستی‌است که در بشاگرد با دشواری‌های بسیار از معلولاتش نگهداری می‌کند. نبود امکانات کافی زندگی، هزینه‌گراف نگهداری، دسترسی دشوار به مرکز استان و شهرستان به دلیل وضعیت نامناسب راه‌ها، تنها بخشی از مشکل‌هایی است که خانواده‌های بشاگردی که بیمار یا معلولی در خانه دارند با آن روبرو‌اند. روابط عمومی اداره‌کل بهزیستی هرمزگان در پاسخ به سوال خبرنگار «صبح‌ساحل» که آیا بهزیستی استان به بشاگرد، به دلیل کم‌بهره بودن نگاه ویژه دارد گفت: «مناطق کم‌برخوردار مشابه بشاگرد، از جمله روستاهای جاسک، سیریک، رودان، حاجی‌آباد و بندرخمیر وجود دارد که بهزیستی استان همه را باید در نظر بگیرد نه صرفا بشاگرد با ابعاد تبلیغاتی صداوسیما». پاسخ روابط عمومی بهزیستی نشان می‌دهد که تلاش بسیار برای به‌تصور کشیدن مشکل‌ها و شرایط دشوار زندگی در بشاگرد، چندان موفقیت‌آمیز نبوده است. تنها دانش‌آموزان معلول بشاگردی نیستند که از تحصیل مناسب جامانده‌اند. دانش‌آموزان عادی نیز در طرح آموزش مجازی به دلیل نبود زیرساخت‌های ارتباطی لازم نتوانستند از برنامه جامع کشوری، «شاد»، استفاده کنند.

نبود اینترنت و عدم توانایی خانواده‌ها در تهیه گوشی‌های هوشمند موجب شد دانش‌آموزان در دوران قرنطینه خانگی، که مدارس کشور تعطیل بودند، از آموزش بی‌بهره باشند. همه مشکل‌های بشاگرد به پرکاندگی روستاها و ناهمواری راه‌ها ختم می‌شود. موضوعی که سال‌هاست چاره‌ای برای آن اندیشیده نشده است. به‌نظر می‌رسد که برنامه مشخص و بلندمدتی برای رفع این مشکل وجود ندارد چراکه هر مدیر باتوجه به دغدغه شخصی خود به ترمیم بخشی از مشکل‌های شهرستان می‌پردازد و قبل از آنکه کار به سرانجام برسد به دلیل تغییر صندلی ریاستش و اولویت مدیر بعدی برنامه جدیدی اجرا می‌شود.

آموزش رایگان یکی از مواردی است که در قانون